

udtryk for en positiv accept af, at vedkommendes væv må blive brugt til en ikkebehandlingsrelateret anvendelse af det biologiske materiale.

Nogle af de samme høringsparter, bl.a. Dansk Sygeplejeråd, Institut for Menneskerettigheder og Det Ethiske Råd, ønsker et udtrykkeligt informeret samtykke i hver enkelt udtagningsituation eller supplerende mekanismer, der sikrer, at der foreligger en tydelig tilkendegivelse fra vævsafgiverens side. Det er naturligvis klart, at behandlingen i de videnskabsetiske komiteer giver en vis beskyttelse i denne sammenhæng, men spørgsmålet er, om behandlingen i komiteerne kan træde i stedet for et informeret samtykke. Her må jeg sige, at Kristendemokraterne i lighed med Det Ethiske Råd ønsker at understrege behovet for, at komiteerne kan stå som garant for at sikre individbeskyttelsen for vævsafgiveren, og det bør i den forbindelse være hævet over enhver tvivl, at der skal indhentes et informeret samtykke fra vævsafgiveren, hvis forskningen skønnes at kunne give anledning til etiske overvejelser på grund af forskningens formål, de anvendte teknikker m.v.

Kl. 15.00

Det Ethiske Råd har i øvrigt peget på problemer med forslaget § 18 g om udlevering af biologisk materiale. Rådet har rejst spørgsmålet om anvendelse af denne paragraf på befrugtede menneskeæg, menneskelige kønsceller og stamceller. Kristendemokraterne finder, at det klart bør fremgå af lovens tekst, at disse typer af vævsmateriale er undtaget fra udleveringsbestemmelserne, eftersom der er tale om typer af væv, som på grund af særlig opmærksomhed behandles i anden lovgivning.

Som vi ser det fra Kristendemokraternes side, er der en del gode elementer i forslaget og en del mangler, og vi vil under udvalgsarbejdet stille spørgsmål og eventuelt komme med ændringsforslag og så herefter tage stilling til forslaget.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak for en, synes jeg, faktisk spændende debat om afvejning af forskellige hensyn, for det er alle sådan set enige om. Det er gået igennem debatten som en rød tråd, at her er der forskellige hensyn, der skal vejes op mod hinanden. Legitime hensyn, hensyn, vi alle ønsker at værne om, nemlig på den ene side hensynet til patientens selvbestemmelsesret, patientens indflydelse på egen situation, indflydelse på egen krop og på den anden side hensynet til samfundet, herun-

der til muligheden for at drive et i allerbedste forstand effektivt sundhedsvæsen.

Jeg kan så lytte mig frem til, at afvejningen af disse hensyn, som lovforslaget jo er et bud på, falder lidt forskelligt ud, lidt afhængig af hvilken ordfører man lytter til, men jeg vil dog gerne kvittere for de generelle bemærkninger, der har været.

Fru Sophie Hæstorp Andersen talte også om denne balance og sagde, at den havde man opnået fornemt. Fru Tove Videbæk talte om, at det var et sobert forsøg på at opnå en balance, og jeg synes sådan set, at det samlet tegner et billede af fremkommelighed, og jeg glæder mig til det videre arbejde. Det står mig dog lysende klart, at der er mange spørgsmål, også spørgsmål, der rækker langt ud over, hvad jeg har mulighed for at forholde mig til her ved førstebehandlingen.

Der er dog nogle ting, jeg alligevel gerne ville sætte på plads. Først sådan mere processuelt, nu hvor biobankredegørelsen har været omtalt nogle gange, og hvor bl.a. Venstres ordfører, fru Ester Larsen, og også Socialdemokraternes ordfører, fru Sophie Hæstorp Andersen, begge har henvist til biobankredegørelsen også som et vidnesbyrd om, at der har været en forudgående debat, hvor det så fra anden side bliver nævnt, at biobankredegørelsen jo opererer med to modeller, nemlig en sige fra-model over for en model, der bygger på informeret samtykke.

Til det må jeg bare sige for fuldstændighedens skyld, at det er ganske rigtigt, men det er jo også rigtigt, at biobankredegørelsen ender ud i at pege entydigt på den model, der også er valgt i lovforslaget her. Så i den forstand er det en model, som er et udkomme af en pænt lang proces, der har været frem til afgivelse af denne betænkning nr. 1414, så jeg anerkender ikke, at der her er tale om et lovforslag, der bare falder ned fra himlen, og som der ikke har været nogen forudgående bredere debat i vort samfund om. Det mener jeg faktisk, der har været.

Så vil jeg gerne sige lidt sammenfattende til mange af de indvendinger, der har været, samtidig med at jeg også forsøger at svare på nogle spørgsmål, at det, der først og fremmest reguleres med forslaget her, jo er det, man kunne kalde en opbevaringsret, altså på hvilke vilkår der skal være mulighed for at opbevare biologisk materiale. Det, der derimod ikke reguleres, er jo forskningsret og udleveringsret.

Fru Lene Garsdal var inde på det dilemma, der kunne opstå ved, at man har et formodet samtykke, altså en sige fra-model på aflevering